

SỰ CÔNG HIẾN CẢ MỘT CUỘC ĐỜI

Anh Cả Dallin H. Oaks

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Oakland, California

Thưa các anh chị em, tôi rất cảm ơn ca đoàn về phần âm nhạc đầy sôi nổi và soi dẫn, và tôi xin cảm ơn Chủ Tịch Steven Edgren về lời giới thiệu đó.

Tôi rất hân hạnh được có mặt ở đây tại Oakland. Tôi xin cảm ơn sự hiện diện của các anh chị em đang có mặt tại đây và ở các địa điểm khác.

Tôi rất vui mừng được nói chuyện với cử tọa này là các thành niên trẻ từ 18 đến 30 tuổi. Con gái út của chúng tôi cũng đang ở độ tuổi đó. Và cả 15 trong số 28 đứa cháu của chúng tôi cũng vậy. Vì thế tôi có một sự quan tâm đặc biệt đến lứa tuổi từ 18 đến 30.

Sống Theo Phúc Âm Mỗi Ngày

Khi nói chuyện với các em, tôi nói chuyện về tương lai. Các em sẽ là những nhà lãnh đạo tương lai trong các lĩnh vực kinh tế, giáo dục, khoa học, trong các thành phố, các tiểu bang và các quốc gia và trong Giáo Hội. Quan trọng hơn cả, các em sẽ là những người lãnh đạo tương lai trong các gia đình của Giáo Hội.

Để chuẩn bị cho buổi tối hôm nay, tôi đã nghiên cứu bài nói chuyện đã được đưa ra gần đây tại Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ. Đó là ngày Chúa Nhật, 6 tháng Hai, và đã được tổ chức ở Trung Tâm Marriott tại trường BYU. Người nói chuyện là Anh Cả Russell M. Nelson thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ. Đối với tôi, việc nghiên cứu bài nói chuyện của ông vừa mang tính cách giáo dục và có ý nghĩa sâu xa.

Các em sẽ nhớ lại điều Anh Cả Nelson đã yêu cầu các em “hãy nghĩ về bản thân mình, không phải là con người hiện tại của các em, mà là con người mà các em sẽ trở thành 50 năm nữa.” Ông đã hỏi: “Các em muốn trở thành người như thế nào 50 năm nữa?” Sau đó ông đã đưa ra một sứ điệp tuyệt diệu về “Đức Tin và Những Mái Gia Đình.” Ông đã kể về cuộc đời của ông và người bạn đời yêu quý của ông, Dantzel. Ông đã kể về sự khó

khăn lâu dài của họ để có được học vấn. Ông đã kể về những điều mà vợ chồng ông đã lựa chọn trong cuộc sống hôn nhân của họ, trước tiên là tìm kiếm vương quốc của Thượng Đế. Ông đã kể rằng đức tin là “vì sao dẫn đường cho cuộc sống hôn nhân của họ.” Ông nhớ lại rằng ông đã không trả hết tiền học phí cho đến 12 năm sau khi ông tốt nghiệp trường y khoa. Đến lúc đó họ đã có năm đứa con. Các em có thể tưởng tượng được đức tin mà họ đã thực hành và sự hy sinh mà họ đã trải qua để phát triển gia đình của họ trong khi bác sĩ Nelson hoàn tất giai đoạn chuẩn bị lâu dài cho nghề chuyên môn của mình. (Xin xem *Faith and Families* [Buổi Họp Đặc Biệt Của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ], ngày 6 tháng Hai năm 2005, 1-2.)

Nếu các em nghe sứ điệp tuyệt diệu của Anh Cả Nelson tại đại hội Tháng Tư, các em sẽ biết lý do tại sao kinh nghiệm đó có ý nghĩa sâu xa đối với tôi khi tôi đọc bài nói chuyện tại buổi họp Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội của ông vào ngày 6 tháng Hai vừa rồi. Trong bài nói chuyện đó ông đã bày tỏ sự tôn kính tuyệt diệu và xứng đáng dành cho người bạn đời yêu quý của ông, và chỉ sáu ngày sau đó bà đã đột ngột qua đời. Quả thật, như Anh Cả Nelson đã dạy, cuộc sống luôn có những điều bất ngờ ngoài mong đợi, và là điều tốt cho mỗi chúng ta để không chỉ hướng tới tương lai đến con người chúng ta muốn trở thành 50 năm nữa, mà hãy sống hàng ngày để chúng ta luôn sẵn sàng nếu đột ngột chúng ta được kêu gọi trở về nhà.

“Hãy Chú Tâm Thi Hành Những Điều Này”

Tuần trước, tôi đang nói chuyện với một thành viên trong Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ về những lời phê bình mà chúng tôi đã nhận được về những bài nói chuyện của chúng tôi tại đại hội tháng Tư. Người bạn của tôi nói rằng có một người đã nói với anh ấy: “Tôi thật sự thích bài nói chuyện của anh”. Chúng tôi đồng

ý rằng đây không phải là loại phê bình mà chúng tôi mong muốn nhận được. Như người bạn tôi đã nói: “Tôi đã không đưa ra bài nói chuyện đó để được *ưa thích*. Anh ấy nghĩ tôi là ai, là người làm trò tiêu khiển ư?” Một thành viên khác của Nhóm Túc Số tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng tôi đã nói rằng: “Điều đó nhắc tôi nhớ đến câu chuyện của một người mục sư tốt bụng. Khi một giáo dân nói rằng, ‘Tôi thật sự thích bài giảng của ông ngày hôm nay.’, người mục sư đáp lại: ‘Như vậy thì anh đã chẳng hiểu gì về nó cả.’ ”

Các anh chị em có thể nhớ lại đại hội tháng Tư vừa rồi, tôi đã nói về hình ảnh sách báo khiêu dâm. Chẳng có ai nói với tôi rằng họ ưa thích bài nói chuyện đó – không một ai. Thực tế là nó chẳng hề thú vị chút nào ngay cả đối với tôi.

Tôi nói đến những cuộc đối thoại này nhằm giảng dạy nguyên tắc rằng một sứ điệp được đưa ra bởi một vị Thẩm Quyền Trung Ương tại một buổi đại hội- một sứ điệp đã được chuẩn bị dưới sự ảnh hưởng của Đức Thánh Linh để đẩy mạnh công việc của Chúa- nó không phải được đưa ra để được ưa thích. Nó được đưa ra để soi dẫn, để gây dựng, để thử thách hoặc để sửa chữa. Nó được đưa ra để được nghe dưới sự ảnh hưởng của Thánh Linh của Chúa, với chủ ý rằng người nghe sẽ học hỏi từ bài nói chuyện và từ Đức Thánh Linh về những gì họ nên *làm* về điều này.

Vua Bên Gia Mìn đã hiểu nguyên tắc đó, và đã giải thích nó. Bài giảng lớn lao đó đã được ghi chép lại trong một số chương đầu của sách Mô Si A bắt đầu với những lời như sau:

“Hỡi đồng bào của tôi, là tất cả những người đang tập họp để nghe những lời tôi sẽ nói với các người ngày hôm nay; . . .tôi không ra lệnh cho các người lên đến đây để xem thường những lời tôi sắp nói mà để chú ý nghe lời tôi nói, các người hãy mở tai ra để nghe, hãy mở tâm hồn ra để hiểu. . .” (Mô Si A 2:9)

Như vị vua-tiên tri này đã dạy, khi chúng ta đến để lắng nghe một lời tỏ của Chúa, chúng ta không được “xem thường những lời nói” mà ông nói. Hơn nữa, đó là trách nhiệm của chúng ta để mở tai ra để nghe và mở tâm hồn ra để hiểu. Và những gì chúng ta nên tìm

kiếm để hiểu là những gì chúng ta nên *làm* về sứ điệp đó. Tôi chắc chắn rằng đó chính là điều mà Vua Bên Gia Mìn muốn nói, bởi vì về sau ông đã nói trong sứ điệp vĩ đại này: “Và giờ đây, nếu các người tin tất cả những điều này, thì các người hãy chú tâm thi hành những điều này đi.” (Mô Si A 4:10). Hãy nhớ nguyên tắc đó khi tôi nói chuyện cùng các anh chị em vào ngày Sa Bát này.

“Sự Công Hiến Cả Một Cuộc Đời Một Cách Kiên Định và Lặng Lẽ”

Tôi đã đặt tựa đề bài nói chuyện của tôi “Sự Công Hiến Cả Một Cuộc Đời.” Tôi đã mượn tựa đề này từ câu nói của Thống Đốc Adlai E. Stevenson của tiểu bang Illinois, là một ứng cử viên Đảng Dân Chủ cho chức tổng thống của Hoa Kỳ vào năm 1952 và năm 1956. Ông là một người tốt, và có thể đã trở thành tổng thống nếu ông không tranh cử với đối thủ cạnh tranh rất nổi tiếng, Dwight D. Eisenhower.

Trong buổi nói chuyện với American Legion Convention (Hội Nghị Các Cựu Chiến Binh Hoa Kỳ), Stevenson đã đưa ra một lời phát biểu sáng suốt về lòng yêu nước. Ông nói rằng điều mà chúng ta cần không phải là “cảm xúc háo hức ngăn ngủi, mà là sự công hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ” (bài nói chuyện được đưa ra ngày 27 tháng Tám năm 1952, trích trong John Bartlett, biên soạn, *Familiar Quotations*, xuất bản lần thứ 13. [1955], 986). Tôi thích câu nói đó – “không phải là cảm xúc háo hức ngăn ngủi, mà là sự công hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ.” Tôi sẽ sử dụng sự miêu tả về lòng yêu nước này như là một công thức cho cách thức chúng ta nên sống theo phúc âm.

Một số người sống theo phúc âm với “cảm xúc háo hức ngăn ngủi,” tiếp theo bởi những giai đoạn dài kém tích cực hoặc bởi hành động thất thường hoặc bấp bênh. Điều mà chúng ta cần để sống theo phúc âm là “sự công hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ.”

Vậy việc vâng theo các giáo lệnh, tuân giữ những giao ước của chúng ta, và phục vụ Chúa với “sự công hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ” có nghĩa là gì? Nó có nghĩa là trở thành một Thánh Hữu Ngày Sau 100 phần trăm, 100 phần trăm thời gian.

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

Theo thánh thư, nó có nghĩa là tuân theo sự hướng dẫn mà vua Bên Gia Min đã đưa ra cho dân ông: “Tôi mong rằng, các người hãy vững vàng và cương quyết, luôn luôn làm những việc tốt lành để cho Đấng Ky Tô, Đức Chúa Trời Vạn Năng, có thể gắn bó các người” (Mô Si A 5:15). Nó có nghĩa là tuân theo lời khấn nài của Tô Phụ Lê Hi đưa ra cho một đứa con trai búng bình: “Ôi, cha mong con giống như thung lũng này và vững chắc và bền bỉ, và bắt đi bắt dịch trong việc tuân giữ các lệnh truyền của Chúa!” (1 Nê Phi 2:10).

“Sự cống hiến cả một cuộc đời” đòi hỏi một người phải kiên định và lặng lẽ, bền bỉ và vững chắc. Chúng ta giữ vững những giao ước của mình và tuân theo sự lãnh đạo và giảng dạy của những tông đồ của Chúa ngõ hầu chúng ta sẽ, như Sứ Đồ Phao Lô đã viết, “đùng giống như trẻ con nữa, bị người ta lừa đảo, bị mưu chước dỗ dành làm cho lầm lạc, mà day động và rời đổi theo chiều gió của đạo lạc” (Ê Phê Sô 4: 14). Đó là tiêu chuẩn của chúng ta và mục đích của chúng ta. Tiêu chuẩn kiên định đòi hỏi chúng ta phải tránh những sự cực đoan. Hành động của chúng ta nên là sự cam kết kiên định 100 phần trăm của một tông đồ, không phải là người cuồng tín đột ngột và thỉnh thoảng cam kết 120 phần trăm.

Tôi có một giảng viên xuất sắc tại trường BYU cách đây nhiều năm đã đưa ra định nghĩa này về một người cuồng tín: “Một người cuồng tín là người đã bỏ qua mục tiêu của mình, nhưng lại bỏ ra gấp đôi nỗ lực để đạt được mục tiêu đó.” Định nghĩa này đã là một chỉ dẫn hữu ích trong suốt cuộc đời của tôi, và tôi đề nghị nó cho các em. Đừng cố gắng chứng minh sự cam kết của mình bằng những hành động thái quá cuồng nhiệt tạm thời hoặc biểu hiện “thái độ trung thành hơn người khác.” Chúng ta đóng tiền thập phân, nhưng chúng ta nhớ rằng tiền thập phân là 10 phần trăm kiên định—không phải 8 phần trăm và hoàn toàn không phải đột ngột hoặc thỉnh thoảng lên đến 12 phần trăm.

Điều này nhắc nhở tôi về một sự lo lắng mà Chủ tịch Harold B. Lee đã bày tỏ với tôi khi tôi còn là chủ tịch của trường BYU. Ngay trước khi đền thờ Provo được cung hiến, ông đã cho tôi biết rằng ông lo lắng về ngôi đền thờ gần trường này sẽ khiến cho một số sinh viên BYU tham dự đền thờ quá thường xuyên đến nỗi họ sẽ

xao lãng việc học hành. Ông đã khuyên tôi phải làm việc với các chủ tịch giáo khu ở BYU để chắc chắn các sinh viên hiểu được rằng một điều thiêng liêng và quan trọng như việc phục vụ trong đền thờ cần phải được thực hiện trong sự thông sáng và có trật tự ngõ hầu các sinh viên sẽ không xao lãng việc học hành mà là sự tập trung chính yếu của họ trong những năm học ở BYU.

Sự Nguy Hiểm của Việc Tập Trung Nỗ Lực Thái Quá vào Một Nguyên Tắc Tốt

Cách đây hơn một thập niên tôi đã đưa ra một bài nói chuyện có tiêu đề “Những Sức Mạnh của Chúng Ta Có Thể Trở Thành Sự Sa Ngã của Chúng Ta” (*Ensign*, tháng Mười năm 1994, 11–19). Tôi đã nói về điều sẽ xảy ra khi chúng ta lấy một nguyên tắc hoặc một giáo lệnh và áp dụng nó đến mức thái quá. Tôi đã đưa ra 20 ví dụ. Tôi đã áp dụng 5 trong số những ví dụ này vào lời yêu cầu hiện tại của tôi rằng chúng ta hãy thực hành sự cống hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ hơn là điều mà Thống Đốc Stevenson đã gọi là “cảm xúc bùng nổ điên cuồng và ngắn ngủi.”

Thật thích hợp, ví dụ đầu tiên của tôi liên quan đến lòng yêu nước. Ngay cả lòng yêu nước, nếu áp dụng đến mức thái quá, có thể làm tổn hại phần thuộc linh của chúng ta. Có một số công dân mà lòng yêu nước của họ (như họ định nghĩa nó) là quá điên cuồng và quá cuồng nhiệt đến mức dường như nó trở thành ưu tiên hơn mọi trách nhiệm khác, kể cả gia đình và giáo hội. Chẳng hạn, chúng ta nghe về một số người yêu nước (được cho là như vậy) mà đang tham gia vào hoặc cung cấp tiếp liệu cho các quân đội riêng và đang thực hiện những sự chuẩn bị cá nhân dành cho xung đột vũ trang. Sự hăng hái thái quá của họ đối với một phương diện của lòng yêu nước đang làm tổn thương phần thuộc linh của họ khi họ rút khỏi tổ chức của Giáo Hội và tự tách rời khỏi sự cai trị của các nhà cầm quyền dân sự mà chúng ta phải tuân phục theo như tín điều thứ mười hai của chúng ta.

Ví dụ thứ hai của tôi nói đến những người mà có sự cam kết chỉ liên quan đến một giáo lý hoặc là giáo lệnh đặc biệt nào đó của phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô. Đây có thể là một sự tập trung khác thường

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

vào công việc gia phả, một sự lo lắng mạnh mẽ khác thường về hiến pháp chính phủ, hoặc một số vấn đề riêng biệt khác.

Trong một sứ điệp đáng nhớ được phát biểu tại đại hội tháng Mười năm 1971, Anh cả Boyd K. Packer đã so sánh phức âm trọn vẹn với phím đàn dương cầm. Ông đã nhắc nhở chúng ta rằng một người có thể bị “quyên rũ bởi một phím đàn,” giống như một giáo lý họ muốn nghe “được chơi đi chơi lại.” Ông giải thích:

“Một số tín hữu của Giáo Hội mà biết họ không nên làm vẫn chọn một hoặc hai phím đàn sở thích và chơi chúng liên tục. . . . Họ quên mất rằng có một sự trọn vẹn của phức âm. . . [mà họ đã từ chối] trong việc ưa thích một phím đàn. Điều này trở nên thối phồng và bóp méo, và dẫn họ đến sự bội giáo” (*Teach Ye Diligently* [1975], 44).

Chúng ta có thể nói về những người như thế, như Chúa đã nói về những tín hữu của giáo phái Shaker, “họ ước muốn được hiểu biết phần nào lẽ thật, nhưng không muốn hiểu hết” (GLGU 49:2). Vậy nên, tôi nói, hãy cảnh giác phím đàn sở thích. Nếu các anh chị em đánh một phím đàn đến mức loại trừ hoặc tổn hại nghiêm trọng đến sự đoàn kết đầy đủ của phím đàn phức âm, thì các anh chị em đang đi lệch khỏi sự công hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ như được đề nghị.

Trong những ví dụ về sự nguy hiểm của những nguyên tắc tốt được thi hành thái quá, tôi phải thú nhận một sai sót của tôi. Như các anh chị em đã nghe về một câu châm ngôn cũ, “Chớ làm người đầu tiên để thử cái mới, cũng chớ làm người sau cùng để bỏ đi cái cũ.” Khi nói đến những kỳ công của kỹ thuật thế hệ này, như máy vi tính, tôi nghĩ tôi là người cuối cùng để bỏ cái cũ đi.

Tôi vẫn sử dụng chiếc máy đánh chữ bằng tay. Trong hơn 50 năm, tôi đã viết những lá thư và thư báo và viết một phần những bài nói chuyện của tôi bằng hàng loạt những cái máy đánh chữ bằng tay. Cách đây vài năm, chiếc máy đánh chữ mới nhất, chiếc máy đánh chữ xách tay tin cậy của tôi, cuối cùng đã bị hỏng. Tôi bắt đầu tìm kiếm một cái để thay thế. Nó thật không dễ tìm.

Thế hệ kỹ thuật tiếp theo máy đánh chữ bằng tay là máy đánh chữ điện. Tôi đã bỏ qua thế hệ máy đánh

chữ đó. Tiếp theo là thiết bị xử lý văn kiện và những chiếc máy vi tính với các mức độ tinh vi ngày càng tiến triển, giống như thư ký tài giỏi của tôi, Margie McKnight, đã từng soạn số lượng lớn bản thảo của bài nói chuyện này. Máy vi tính là những loại máy được bán trong các cửa hàng ngày nay, nên tôi cũng không nên ngạc nhiên khi người bán hàng trẻ tuổi đã nhìn tôi chằm chằm khi tôi hỏi về một chiếc máy đánh chữ bằng tay xách tay. Một người giàu tưởng tượng tự hào lấy ra một chiếc máy đánh chữ điện nhỏ và nhẹ đủ để mang từ một ổ cắm điện này sang một ổ khác, và hỏi liệu đó có phải là cái tôi muốn không.

Sau cùng, tôi đã tìm thấy một cửa hàng nhỏ với một người bán hàng già là người biết máy đánh chữ bằng tay xách tay là gì. Ông vẫn còn có một cái ở bên trong, và tôi rất vui được mua nó. Người bán hàng hơi bối rối về lý do tôi muốn cái máy đánh chữ này. Ông quá lịch sự nên đã không dám hỏi, nhưng đã đoán được. Khi ông đưa cho tôi chiếc máy đánh chữ xách tay mới, ông nói: “Chúng tôi không bán nhiều loại máy này. Chắc ông hay đi cắm trại.” Đây là chuyện có thật.

Tôi tiếp tục với ví dụ thứ ba về sự khác biệt giữa sự cống hiến kiên định và mỗi cảm xúc điên cuồng và ngắn ngủi. Một sự sẵn sàng để hy sinh tất cả những gì chúng ta có cho công việc của Chúa là một dấu hiệu của sự cống hiến. Thực ra, nó là một giao ước chúng ta đã lập ở những nơi thánh thiện. Nhưng giao ước này cần được gìn giữ cẩn thận cho những sự hy sinh mà Chúa và các vị lãnh đạo của Ngài đã yêu cầu chúng ta vào thời điểm này. Chúng ta nên nói cùng An Ma: “Tại sao tôi lại còn mong muốn hơn những điều mà tôi được kêu gọi phải thi hành?” (An Ma 29:6). Những người mà thấy không đủ khả năng để đóng tiền thập phân và các lễ vật nhin ăn của họ và để làm việc trong những vị trí mà họ được kêu gọi có thể dễ dàng bị dẫn lạc lối bởi các giáo phái cuồng nhiệt đang tạo ra “các phương tiện điên cuồng” cho sự sẵn sàng hy sinh của họ.

Ví dụ thứ tư nói đến những mục tiêu. Có một sức mạnh rất lớn trong việc tập trung vào những mục tiêu của chúng ta. Chúng ta đều đã nhìn thấy những kết quả tốt của sự tập trung như thế. Nhưng một sự tập trung quá mức vào những mục tiêu có thể khiến một

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

người quên đi tầm quan trọng của việc đạt được mục tiêu đó qua những đường lối ngay chính. Khi điều đó xảy ra, một sự cống hiến kiên định đáng khen ngợi có thể biến thành một sự thái quá điên cuồng nguy hiểm.

Lĩnh vực thứ năm mà chúng ta cần theo đuổi một đường lối kiên định và tránh sự lo lắng thái quá điên cuồng là vấn đề tài chính. Chúng ta được truyền lệnh phải giúp đỡ người nghèo. Việc làm tròn bổn phận Ky Tô hữu căn bản đó có thể được thực hiện một cách quá mức hay không? Vâng, điều này có thể. Tôi đã chứng kiến điều đó. Có lẽ các anh chị em cũng đã chứng kiến những người làm tròn bổn phận để giúp đỡ người nghèo một cách thái quá đến mức chính gia đình của họ lại bị nghèo khổ bằng cách dùng hết thời gian và tài sản cần thiết của những người trong gia đình.

Để dùng một câu tục ngữ xưa về nông nghiệp, chúng ta không nên ăn hạt giống của mùa sau. Đây là sự thông sáng, bởi vì sự thái quá như thế sẽ làm cho chúng ta thiếu khả năng để trồng và thu hoạch cho vụ mùa năm tới mà nhờ đó chúng ta có thể nuôi sống gia đình và ban phát cho người nghèo. Vua Bên Gia Min, người mà đã truyền lệnh cho dân của ông phải đem thức ăn cho kẻ đói, đem áo quần cho kẻ thiếu mặc, thăm viếng kẻ bệnh và trợ giúp họ về tinh thần lẫn vật chất (xem Mô S A 4:26), và cũng khuyến dân của ông “hãy chú tâm làm tất cả những việc ấy một cách sáng suốt và có trật tự; vì không thích hợp cho một người chạy nhanh hơn người có thể” (câu 27; xin xem thêm GLGŨ 10:4).

Khi tôi kết thúc năm ví dụ của tôi, tôi cần đưa ra một lời khuyên. Nguyên tắc mà tôi đã dạy, rằng chúng ta nên theo đuổi sự cống hiến kiên định và tránh sự thái quá điên cuồng, có thể được hiểu với ngụ ý rằng chúng ta nên “điều độ trong mọi việc.” Không phải như vậy. Đáng Cứu Rồi đã phán bảo chúng cần phục vụ với tất cả “tâm lòng, năng lực, tâm trí, và sức mạnh” (GLGŨ 4:2), để “tìm kiếm. . .tha thiết của cái của sự vĩnh cửu” (GLGŨ 68:31), và cần “quả cảm trong việc làm chứng về Chúa Giê Su” (GLGŨ 76:79). Ngài cũng đã nói với chúng ta rằng nếu chúng ta thờ ơ, Ngài sẽ nhả chúng ta ra khỏi miệng Ngài (xin xem Khải Huyền 3:16). Mục đích của các ví dụ của tôi là

để chúng ta luôn luôn kiên định và vững vàng trong việc cống hiến, cam kết, và các nỗ lực của mình.

Hẹn Hò và Đi Chơi

Tôi đã cố gắng đưa ra các ví dụ về tầm quan trọng của sự cống hiến kiên định cả một cuộc đời, và tôi đã so sánh với những sự hiểm nguy của việc thi hành các nguyên tắc tốt một cách quá mức. Nếu như tôi chưa đưa ra một ví dụ mà khiến các anh chị em phải xem xét lại hành vi của bản thân mình, có lẽ chủ đề cuối cùng này sẽ làm điều đó.

Trong bài nói chuyện tại buổi lễ trao bằng tốt nghiệp tại trường BYU hai tuần trước, Anh Cả Earl C. Tingey đã đề cập đến một bài báo được đăng trong số mới nhất của tạp chí *Time* về những người trẻ tuổi cùng lứa các em. Bài báo này nói rằng lứa tuổi từ 18 đến 25 đã trở thành “một giai đoạn rõ rệt và độc đáo trong cuộc đời, một giai đoạn kỳ lạ đầy mộng mơ chuyển tiếp giữa thời niên thiếu và tuổi trưởng thành mà trong giai đoạn đó người ta trì hoãn thêm vài năm nữa, [tức là trì hoãn]. . . những trách nhiệm của người lớn” (Lev Grossman, “Grow Up? Not So Fast,” *Time*, ngày 24 tháng Giêng năm 2005, trang 44). Bài báo miêu tả những người này như là “mãi mãi ở tuổi thanh niên, . . .những thanh niên hai mươi tuổi như Peter Pan” (trang 42). Để phân tích điều này một cách dễ hiểu đối với cử tọa là những sinh viên tốt nghiệp ở BYU và gia đình của họ, Anh Cả Tingey đã nói về “sự do dự của một số người tốt nghiệp đại học. . .trong việc chấp nhận các trách nhiệm của hôn nhân và gia đình.”

Khuynh hướng này để trì hoãn các trách nhiệm của người lớn, kể cả hôn nhân và gia đình, thì rõ ràng trong số các thành niên trẻ Thánh Hữu Ngày Sau. Độ tuổi kết hôn trung bình đã gia tăng trong một số thập niên trước, và con số con cái được sinh ra trong những gia đình Thánh Hữu Ngày Sau đã giảm đi. Bài nói chuyện của Anh cả Nelson tại buổi họp cách đây ba tháng, *Đức tin và Gia đình*, nói về vấn đề này, và đó cũng là một phần của chủ đề của tôi, “Sự Cống Hiến Cả Một Cuộc Đời.” Vì thế, tôi sẽ kết thúc bằng cách chia sẻ một vài nỗi lo âu về một số hành vi phổ biến trong những mối quan hệ giữa những Thánh Hữu Ngày Sau trẻ độc thân ở Bắc Mỹ.

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

Những người quan sát thành thạo báo cáo rằng việc hẹn hò trong trường học hầu như đã biến mất, và nói chung là trong số các thành niên trẻ. Nó được thay thế với điều mà người ta gọi là “việc đi chơi” (xin xem Bruce A. Chadwick, “Hanging Out, Hooking Up, and Celestial Marriage,” trong *Brigham Young University 2002–2003 Speeches* [2003], 1–8). Có lẽ các em biết về điều này, nhưng tôi sẽ giải thích điều này vì lợi ích của những người trung niên hoặc lớn hơn thế và những người không biết. Việc đi chơi gồm có nhiều thanh niên và thiếu nữ tụ tập chung với nhau trong một sinh hoạt nhóm nào đó. Nó khác hẳn với việc hẹn hò.

Vì lợi ích của một số người trong số các em mà chưa đến tuổi trung niên hay lớn hơn, có lẽ tôi cần phải giải thích hẹn hò là gì. Không giống như việc đi chơi, việc hẹn hò không phải là một đội thể thao. Hẹn hò có nghĩa là cặp đôi với nhau để trải qua mối quan hệ trực tiếp giữa hai người và những cam kết tạm thời mà có thể nhưng không cần thiết là dẫn tới hôn nhân.

Điều gì đã làm cho việc hẹn hò có nguy cơ bị mất? Tôi không biết, nhưng tôi có thể nhìn thấy một vài yếu tố đóng góp.

1. Trào lưu văn hóa trong thế giới của chúng ta đang mạnh mẽ chống lại những cam kết trong các mối quan hệ gia đình. Chẳng hạn, việc ly dị trở nên hợp pháp hóa dễ dàng và việc sinh con trở nên kém phổ biến. Những áp lực này chống lại các giao ước thì hiển nhiên tiếp tế cho sự chống đối của Quý dữ đối với kế hoạch của Cha Thiên Thượng dành cho con cái của Ngài. Kế hoạch đó dựa trên việc giữ gìn những giao ước và những cam kết. Bất cứ điều gì làm chúng ta xa rời những cam kết đều làm yếu đi khả năng của chúng ta để tham gia vào kế hoạch đó. Hẹn hò đòi hỏi những sự cam kết mặc dù chỉ trong một vài giờ đồng hồ. Việc đi chơi không đòi hỏi sự cam kết nào, ít nhất là không cần đối với phái nam nếu phái nữ chu cấp đồ ăn và địa điểm.
2. Hậu quả của phong trào giải phóng phụ nữ đã góp phần ngăn cản việc hẹn hò. Khi mà quyền lựa chọn của phụ nữ được gia tăng và một số phụ nữ đã trở nên năng nổ hơn, một số nam giới trở nên

miễn cưỡng trong việc gánh vác vai trò truyền thống của phái nam, như việc hỏi đi hẹn hò, trừ phi họ được cho là có đủ tiêu chuẩn để được xưng là “trọng nam”.

3. Việc đi chơi được xem như rất hấp dẫn trong các trường trình truyền hình về những người độc thân.
4. Ý nghĩa và tầm quan trọng của một “buổi hẹn hò” cũng đã bị thay đổi theo giá cả thị trường. Tôi đã nhìn thấy khuynh hướng này bắt đầu nơi những con cái trẻ tuổi của chúng ta. Vì bất cứ lý do gì, những nam sinh trung học cảm thấy họ phải làm điều gì đó trau chuốt hoặc kỳ dị để có được một buổi hẹn hò, đặc biệt trong buổi khiêu vũ sang trọng của trường, và các nữ sinh cảm thấy rằng họ cũng phải chấp nhận một cách tương tự. Hơn nữa, cuộc hẹn hò phải là một sản phẩm đắt tiền. Tôi đã nhìn thấy một vài trường hợp như thế tại trường BYU trong suốt thập niên 70. Tôi nhớ đã nhìn thấy một cặp trai gái được mấy người bạn phục vụ bữa ăn tối ở khoảng giữa của những làn xe trên con đường phía nam sân vận động bóng bầu dục của BYU.

Tất cả những điều này làm cho việc hẹn hò khó khăn hơn. Và, một cuộc hẹn hò càng trau chuốt và càng đắt, thì sẽ ít những cuộc hẹn hò hơn. Khi những cuộc hẹn hò trở nên ít hơn và trau chuốt hơn, điều này dường như tạo nên một sự đòi hỏi rằng một cuộc hẹn hò ám chỉ một mức độ nghiêm túc hoặc sự cam kết liên tục. Sự đòi hỏi đó càng ngăn cản việc hẹn hò hơn. Còn đâu những cú điện thoại rẻ tiền và vụng về mà cha mẹ và ông bà của các em và cả tôi đã từng có. Những cú điện thoại đó diễn ra giống như sau: “Tối nay em làm gì? Em có muốn đi xem phim không? Hoặc, “Em có muốn đi bộ ở trung tâm thành phố không?” Những cuộc hẹn hò rẻ tiền như thế có thể thường xuyên và không có sự đe dọa vì chúng dường như không ám chỉ một sự cam kết liên tục.

Những cuộc hẹn hò đơn giản và thường xuyên hơn cho phép cả người nam và người nữ lựa chọn theo cách thức mà cho phép sự tìm hiểu đối phương tốt hơn. Kiểu hẹn hò thời xưa là một cách tuyệt vời để làm quen với

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

người khác phái. Nó đã khuyến khích sự giao tiếp. Nó đã cho phép các em thấy cách thức các em đối xử với người khác, và cách thức mà các em được đối xử trong trường hợp chỉ có hai người. Nó đã cho phép cơ hội để học cách bắt đầu và duy trì một mối quan hệ chín chắn. Những điều này không hề xảy ra khi đi chơi.

Thưa các em trai và em gái của tôi, hãy tuân theo khuôn mẫu hẹn hò đơn giản, và các em không cần chọn lựa trên mạng lưới Internet thông qua các chương trình nói chuyện qua mạng hoặc các dịch vụ hẹn hò—là hai sự lựa chọn mà có thể rất nguy hiểm hoặc ít nhất là không cần thiết hoặc không có hiệu quả.

Có một yếu tố khác có thể có ảnh hưởng đến sự biến mất của việc hẹn hò và sự phổ biến của văn hoá đi chơi. Trong nhiều năm Giáo hội đã khuyến khích giới trẻ không hẹn hò trước 16 tuổi. Có lẽ một số thành niên trẻ, đặc biệt là nam giới đã giữ lời khuyên sáng suốt đó quá mức và quyết định không hẹn hò trước 26 tuổi hoặc ngay cả 36 tuổi.

Thưa các em trai, nếu các em đã trở về nhà sau khi phục vụ truyền giáo và vẫn đang tuân theo những khuôn mẫu trai gái mà các em đã được khuyến vào tuổi 15, đây là thời gian để các em trưởng thành. Hãy dừng cảm lên và tìm kiếm một người nào đó để sánh đôi. Hãy bắt đầu bằng một số buổi hẹn hò đa dạng với một vài thiếu nữ và khi giai đoạn đó đưa đến một triển vọng tốt, thì hãy đi đến việc tìm hiểu lẫn nhau. Đây là thời gian cho hôn nhân. Đó là điều mà Chúa dự định cho những con trai và con gái của Ngài. Nam giới ở thế chủ động, và các em nên làm ngay. Nếu các em không biết hẹn hò là gì, có lẽ định nghĩa này sẽ giúp đỡ được. Tôi đã nghe thấy điều đó từ đứa cháu gái 18 tuổi của tôi. Một “buổi hẹn hò” phải vượt qua sự kiểm tra của ba điều sau: (1) có kế hoạch trước, (2) phải được trả tiền, và (3) có đôi.

Thưa các em gái, hãy tránh việc đi chơi quá nhiều, và hãy khuyến khích những cuộc hẹn hò đơn giản, ít tốn kém và thường xuyên. Đừng làm cho nó dễ dàng để cho phái nam được ở trong một môi trường mà các em chu cấp đồ ăn. Đừng chu cấp cho những người biếng nhác. Thỉnh thoảng đi chơi theo nhóm thì không sao, nhưng khi các em gặp những thanh niên mà làm cho

việc đi chơi là sự giao lưu chính của họ với các thiếu nữ, tôi nghĩ rằng các em nên khoá cửa và những ngăn kéo để đồ ăn.

Nếu các em làm điều này, các em cũng nên treo một biển “Sẽ mở cửa cho những buổi hẹn hò cá nhân” hoặc một điều tương tự như thế. Và các thiếu nữ, hãy làm dễ dàng hơn cho những thanh niên ngưỡng ngùng để có một buổi hẹn hò đơn giản và ít tốn kém. Một phần mà làm cho nó dễ hơn là tránh ám chỉ rằng một cuộc hẹn hò là một điều gì đó nghiêm trọng. Nếu chúng ta muốn thuyết phục nam giới xin hẹn hò thường xuyên hơn, chúng ta phải thiết lập một sự mong đợi của cả hai bên rằng đi hẹn hò không phải là để tạo một cơ hội để cầu hôn. Cuối cùng, thưa các em thiếu nữ, nếu các em từ chối một cuộc hẹn hò, thì xin hãy đối xử tốt. Nếu không các em có thể làm nản lòng người mời đầy lo lắng và xấu hổ và làm ảnh hưởng đến người ấy trong việc hỏi người khác đi hẹn hò, và điều đó cũng có thể làm tổn thương người thiếu nữ khác.

Thưa các bạn độc thân của tôi, chúng tôi khuyến các em hãy tập trung những mối quan hệ với người khác giới vào những khuôn mẫu hẹn hò mà có triển vọng để dẫn đến hôn nhân, không phải là những khuôn mẫu đi chơi mà chỉ có triển vọng dẫn đến một đội chơi thể thao như là đội bóng đá. Hôn nhân không phải là một sinh hoạt tập thể—ít nhất là không cho đến khi có thêm nhiều con cái.

Thưa các em gái, các em dường như đã rất thích thú nghe về những trách nhiệm của các thanh niên độc thân. Bây giờ tôi có vài lời dành cho những thiếu nữ độc thân.

Nếu các em đang bỏ phí thời gian chờ đợi cho một cuộc hôn nhân, hãy ngừng chờ đợi. Các em có thể sẽ không bao giờ có cơ hội để có một cuộc hôn nhân vừa ý trong cuộc sống này, nên hãy ngừng chờ đợi và bắt đầu hành động. Hãy chuẩn bị bản thân mình cho cuộc sống—kể cả cho cuộc sống độc thân—bằng việc học hành, kinh nghiệm, và hoạch định. Đừng mong chờ hạnh phúc đổ xuống cho các em. Hãy tìm kiếm nó bằng cách phục vụ và học hỏi. Hãy tạo ra một cuộc sống cho bản thân mình. Và hãy tin tưởng nơi Chúa.

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

Việc cống hiến cả một cuộc đời của các em có thể được tuân theo lời khuyên của Vua Bên Gia Min để “kêu gọi tôn danh Chúa hàng ngày cùng đứng vững trong đức tin đối với những điều sẽ phải xảy đến” (Mô Si A 4:11).

“Họ Tự Kiểm Chế Mình”

Giờ đây, thưa các chị em độc thân, tôi có một nhân chứng thành thạo để mời lên đây. Đó là vợ của tôi, Kristen, là người đã sống độc thân trong khoảng 35 năm trước khi chúng tôi kết hôn. Tôi yêu cầu bà lên đây để nói cho chúng ta biết về tâm tư của bà.

Chị Kristen Oaks: Cảm ơn anh cả Oaks. Tôi đã kết hôn ở giữa tuổi năm mươi và tôi cảm thấy như tôi trở thành người tiêu biểu cho tuổi già.

Trước khi bắt đầu, tôi cảm thấy thúc giục để nói cho các em biết rằng Cha Thiên Thượng yêu thương các em biết bao. Chúng ta đang ở Oakland, và tôi đã đi thăm trung tâm thăm viếng ở gần đây cùng với Chủ Tịch Robert Bauman của phái bộ truyền giáo. Chúng tôi đã nhìn thấy tượng của Chúa Giê Su và sứ điệp của Đấng Ky Tô hằng sống và nó đã ghi sâu vào tâm hồn tôi. Đây là thời kỳ của các em. Hãy làm cho nó có ý nghĩa bằng cách dâng hiến thời giờ của các em lên Cha Thiên Thượng.

Tôi thích những điều Chủ Tịch Packer nói về Sự Chuộc Tội. Sự Chuộc Tội không phải là những gì xảy ra vào cuối cuộc đời của chúng ta. Nó là những gì xảy ra hằng ngày trong cuộc sống của chúng ta. Và vì thế tôi xin nói điều này cho các em độc thân của chúng ta, hãy làm cho nó có ý nghĩa.

Là người độc thân trong một thời gian dài có thể rất là buồn khổ, đặc biệt trong một giáo hội về các gia đình. Tôi biết cảm giác đó như thế nào. Vào ngày sinh nhật thứ năm mươi của tôi, anh rể của tôi đã nói trong khi đang đọc báo, “Này, trong báo có viết rằng ở tuổi 50 cơ hội của em để bị giết chết bởi bọn khủng bố vẫn nhiều hơn là cơ hội của em để kết hôn.” Tôi biết rằng việc hẹn hò thì khó khăn khi anh rể tôi nói như vậy, nhưng hãy đừng bỏ cuộc. Việc hẹn hò không phải là hành động khủng bố.

Tôi cũng muốn nói với các em rằng, hãy giữ thẳng bằng. Là một phụ nữ độc thân, tôi phải vươn lên. Tôi

đã lấy bằng tiến sĩ và tôi trở nên quá say mê với công việc của mình đến mức tôi đã quên mất việc trở thành một người tốt. Tôi muốn nói với tất cả mọi người trong phòng này, hãy luôn luôn nhớ rằng sự kêu gọi đầu tiên là làm mẹ hay làm cha. Hãy phát triển những kỹ năng trong gia đình này, những kỹ năng của tình yêu thương và sự phục vụ. Là một người độc thân, tôi đã phải đi tìm các dự án phục vụ, và bây giờ tôi được phục vụ người bạn đời của tôi mỗi ngày. Tôi rất biết ơn điều đó.

Để kết thúc, tôi nghĩ đến những lúc khó khăn trong cuộc đời của chúng ta. Chúng sẽ xảy ra khi các em còn độc thân hoặc khi các em đã kết hôn. Các em có thể có một đứa con lâm bệnh nặng hoặc một người thân qua đời hoặc có một quãng thời gian rất cô đơn trong cuộc sống. Các em có thể bị mất một đứa con hoặc có một hoàn cảnh mà các em không thể kiểm soát được, như là một bệnh dịch vô phương cứu chữa. Tôi muốn yêu cầu các em hãy dâng hiến điều này lên Cha Thiên Thượng. Trong sách Hê La Man 3:35, chúng ta đọc được rằng, nếu chúng ta hiến dâng lòng mình lên Thượng Đế, thì tất cả các hành động của chúng ta sẽ làm cho chúng ta được thánh hóa và bất cứ thời gian nào đều là thời gian được phước.

Các em thuộc vào nhóm ưa thích nhất của tôi trên thế giới này. Các em là những người thân thương nhất đối với tôi bởi vì tôi biết rõ hoàn cảnh của các em, vì tôi đã ở trong hoàn cảnh đó trong một thời gian rất, rất lâu.

Tôi muốn các em biết rằng đây là Giáo Hội của Thượng Đế hằng sống, Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Ky Tô. Đây là Giáo Hội của Ngài. Tôi rất biết ơn là chúng ta có vị tiên tri tại thế, Chủ tịch Gordon B. Hinckley. Và, hơn hết, tôi biết rằng chúng ta có một Cha Thiên Thượng yêu thương chúng ta, và Ngài sẽ là người bạn thân nhất của tôi khi chẳng còn ai yêu thương tôi. Tôi nói những điều này trong tôn danh của Chúa Giê Su Ky Tô, A Men.

Anh Cả Dallin H. Oaks: Cảm ơn, Kristen. Giờ đây, thưa các em trai và các em gái, nếu các em đang băn khoăn về những điều tôi đã nói, thì xin hãy lắng nghe rất cẩn thận những điều tôi sắp nói ra đây. Có lẽ các em là một thanh niên cảm thấy như bị ép buộc bởi những điều tôi

Buổi Họp Đặc Biệt của Hệ Thống Giáo Dục của Giáo Hội dành cho Các Thành Niên Trẻ
Ngày 1 tháng Năm năm 2005 • Anh Cả Dallin H. Oaks

đã nói về việc cần thiết phải bắt đầu một khuôn mẫu hẹn hò mà có thể dẫn đến hôn nhân, hoặc một thiếu nữ đang băn khoăn về những gì chúng tôi vừa nói về việc cần làm ngay với cuộc sống của mình.

Nếu các em cảm thấy rằng các em là ngoại lệ, vì thế những lời khuyên mạnh mẽ mà tôi đã đưa ra không áp dụng cho các em, xin làm ơn đừng viết thư cho tôi. Tại sao tôi lại đưa ra yêu cầu này? Tôi đã học được rằng lời khuyên trực tiếp mà tôi đã đưa ra dẫn đến số lượng thư lớn từ các tín hữu là những người cảm thấy rằng họ là ngoại lệ, và họ muốn tôi xác nhận rằng những điều tôi đã nói không áp dụng cho trường hợp đặc biệt của họ.

Tôi sẽ giải thích lý do tại sao tôi không thể là nguồn an ủi lớn trong việc trả lời những lá thư như vậy bằng cách kể cho các em nghe một kinh nghiệm mà tôi có với một người khác là người băn khoăn bởi một nguyên tắc chung. Tôi đã đưa ra bài nói chuyện mà tôi đã nói đến điều giáo lệnh “Người chớ giết người” (Xuất Ê Díp Tô Ký 20:13). Sau đó một người đàn ông đến gặp tôi và nói trong nước mắt rằng tôi đã nói những điều mà không mang lại một hy vọng nào cho anh ấy. Tôi đã hỏi, “Anh có ý nói gì?”

Anh giải thích rằng anh từng là một người cầm súng giết người trong suốt Chiến Tranh ở Đại Hàn. Một lần khi anh bị tấn công từ phía trước, chiếc súng của anh đã giết mấy chục người lính của kẻ thù. Xác của họ bị chồng chất quá cao trước khẩu súng của anh khiến cho anh và đồng đội của mình đã phải đẩy họ xuống để tiếp tục chiến đấu. Anh nói rằng anh đã giết một trăm người, và bây giờ anh sẽ phải xuống địa ngục bởi vì tôi đã nói về lệnh truyền của Chúa “Người chớ giết người.”

Sự giải thích mà tôi đã đưa ra cho người đàn ông ấy cũng là sự giải thích mà tôi đã đưa ra cho các em, nếu các em cảm thấy như các em là ngoại lệ với những gì tôi đã nói. Với tư cách là một Thẩm Quyền Trung Ương, đó là trách nhiệm của tôi để thuyết giảng những nguyên tắc chung. Khi tôi làm như vậy, tôi không cố gắng định nghĩa tất cả những ngoại lệ. Có những ngoại lệ đối với một số quy tắc. Ví dụ, chúng ta tin rằng giáo lệnh không bị vi phạm bởi việc giết người trong một

trận xung đột vũ trang theo luật pháp. Nhưng xin đừng yêu cầu tôi đưa ra một ý kiến cho trường hợp ngoại lệ của các em. Tôi chỉ giảng dạy những quy tắc chung. Khi một trường hợp ngoại lệ áp dụng cho các em thì đó là trách nhiệm của các em. Các em phải giải quyết vấn đề này giữa các em và Chúa.

Tiên tri Joseph Smith đã dạy điều tương tự như thế này theo một cách khác. Khi ông được hỏi làm thế nào ông điều khiển một nhóm Thánh Hữu quá đa dạng, ông trả lời, “Tôi dạy họ những nguyên tắc đúng đắn và họ tự kiểm chế mình” (trong John Taylor, “The Organization of the Church,” *Millennial Star*, ngày 15 tháng Mười Một năm 1851, 339). Trong những điều tôi vừa nói, tôi hoàn toàn đang dạy những nguyên tắc đúng đắn và mời mỗi người trong số các em hành động dựa trên những nguyên tắc này để tự kiểm chế mình.

Thưa các em, thật là một đặc ân để có mặt tại đây. Tôi cầu nguyện rằng những điều đã được nói ra buổi tối hôm nay sẽ được ghi sâu trong tâm lòng của các em và được hiểu bởi quyền năng của Đức Thánh Linh với cùng một chủ ý rằng những điều này đã được nói ra, nhằm ban phước cho cuộc sống của các em, để an ủi những người gặp khó khăn và thức tỉnh những người cảm thấy hài lòng với cuộc sống của mình.

Đây là Giáo Hội của Chúa Giê Su Ky Tô. Ngài đã chịu thống khổ và chết trong sự đau đớn khủng khiếp nơi Ghét Sê Ma Nê và Đồi Sọ để ban cho chúng ta sự bảo đảm về sự bất diệt và cơ hội cho cuộc sống vĩnh cửu. Tôi cầu nguyện rằng Chúa sẽ ban phước cho mỗi chúng ta khi chúng ta tìm kiếm để tuân giữ các lệnh truyền của Chúa, để đặt mục tiêu cao hơn, để đạt được trong những quyết định hàng ngày điều mà tôi gọi là sự cống hiến cả một cuộc đời một cách kiên định và lặng lẽ. Đây là Giáo Hội của Chúa Giê Su Ky Tô, được phục hồi trong những ngày sau này, với quyền năng của chức tư tế và sự trọn vẹn của phúc âm của Ngài. Tôi xin làm chứng về điều này, khi tôi cầu xin các phước lành của Chúa cho các em, những người bạn yêu quý của tôi, trong tôn danh của Chúa Giê Su Ky Tô, A Men.